

Павелъ се радваше, че ще има въ село нещо такова . . .

Мъглата бѣше доволенъ, че въ Павла той намѣри оногова, чрезъ когото ще махне съперника отъ новия ханъ.

Мъглата изпрати госта си до вратата и, като изгледа злорадо съ победна усмивка новия ханъ, върна се при тезгяха, изпи още едно стотаче съ вино и, неспокоенъ, зацапа изъ дюкяна.

Той размишляше :

. . . Тѣй може ; ще го поставя помежду. Азъ ще му плащамъ. Билъ е стражаръ. Знае да води политиза. Ще харчи . . . и оня ще се запие — и . . .

Мъглата недоизкара мисълта си. Той сѣкашъ се боеше отъ нея. Тѣй тя бѣше страшна и прелъстителна. Тая мисълъ му разведри лицето, а погледа